

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ДО ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Українська господарська академія в Подєбрадах стала символом соборності та боротьби за неї, адже в ній навчалися вояки різних українських формацій з Великої України, Галичини, Буковини, Бессарабії, Кубані, Таврії, Донщини, Пінщини, Грубешівщини, Пряшівщини, Лемківщини, Берестейщини, Перемищини, навіть Зеленого Клину. Світлі лики вояків Роман Коваль демонстрував під час своїх виступів 20 і 22 січня в Національній бібліотеці ім. Володимира Вернадського та Освітній асамблеї, де він презентував книжку "Подєбрадський полк" Армії УНР, написану ним у співавторстві з Віктором Моренцем.

Трохи раніше, 13 січня, Роман Коваль прочитав лекцію "Українські Подєбради" для курсантів Центру спеціальної тактичної підготовки "Білий вовк".

Окрасою презентацій стали виступи 1-го заступника голови Національної спілки письменників України Володимира Шовкошитного, поета Василя Ковтуна і кобзаря Тараса Силенка.

Ось кілька відгуків учасників зустрічей. "22 січня прослухала лекцію Романа Ковалю в приміщенні Освітньої асамблеї в Києві, – написала Вікторія Блаженко. – Пан Роман, як завжди, блискуче провів зустріч. Його розповідь про людей виняткової мужності, потужного інтелекту й патріотизму не залишають байдужим. Результати праці Ковалю вражають, а його спостереження і висновки дають надію на краще майбуття для нашого страдницького народу. Лекція цікава, повчальна і надихає на працю в ім'я України. Дослідник історії традиційно зібрав найцікавіших людей, чий натхненні виступи вселяють віру в те, що Україна врешті-решт здолає всіх ворогів! Познайомилася зі світлими душами, ширими і талановитими, – кобзарем Тарасом Силенком, поетом Василем Ковтуном, сподвижником Максимом Селюзкіним, азовцем Сергієм, який вразив мене колись на презентації книжки Василя Шкляра. Тоді він тугою в очах згадував своїх побратимів, тяжко поране-

ного друга...

Ваші презентації, пане Романе, – це справжнє дійство. За емоційним впливом я можу порівняти презентацію видання "Подєбрадський полк" Армії УНР лише з виступом "Пікардійської терції". Я була вражена в листопаді 2015 року, на презентації в Інституті українознавства, а мої друзі – 20 січня, у бібліотеці імені Володимира Вернадського.

Дякую Освітній асамблеї за цей неймовірний вечір... і за смаколики. Так тримати!

"Труди пана Романа вражають, – відгукнувся поет Василь Ковтун. – Вони несуть правду про наше минуле, водночас утверджуючи в наших серцях почуття відданості справі пращурів у часи не менш буремні. Але не менше мене вразили організатори цього дійства – студентська ініціатива "Освітня асамблея". Ці молоді симпатичні панянки Тетяна Бур'янова і Олександра Юр'єва своєю працею укріплюють підвалини нашої соборності, боротьба за яку триває й нині. Мені було за честь виступити перед молодіжною аудиторією з віршами про героїв Небесної Сотні та "кіборгів" Донецького аеропорту. Очі слухачів надихають і додають сил для боротьби. Йде нове покоління! Наше! Все буде Україна!"

"Як зворушує історія боротьби прекрасних людей, які, не вагаючись, йшли в "бійку" за Україну, а по поразці, не зневірившись, присвятили себе науці, щоб, повернувшись, віддати всього себе Україні, – написав член Історичного клубу "Холодний Яр" Максим Селюзкін. – Ця книжка відкриває для нас великих українців, що виборювали майже сто років тому Самостійну Україну".

"Дзвін шабель, пісні, походи, воля соколина..." Цей рядок із поезії Володимира Сосюри я згадала, коли слухала Романа Ковалю в Національній бібліотеці ім. Володимира Вернадського, – так почала статтю, уривок з якої наводимо, доктор історичних наук, завідувач відділу Національної бібліотеки України ім. В. Вернадського Надія Стрішенець. – Роман Коваль презентував нове ви-

дання – "Подєбрадський полк" Армії УНР – п'яту книжку із серії "Видатні українці" Історичного клубу "Холодний Яр". Для авторів це не просто чергове видання. Дослідження історії Визвольної боротьби українського народу – їхній життєвий покликання.

Про життєві історії борців за волю України Роман Коваль розповідав не безсторонньо, як академічний дослідник, а глибоко переймаючись долями кожного.

Як багато ще в нашій історії невідомого, невідкритого, невідомого! Ніби ж написані нові підручники, виходять книги й захищаються дисертації, а ми так мало знаємо про Армію УНР. Скільки прізвищ козаків чи командирів цієї армії може назвати навіть освічена людина?..

Душевний настрої зустрічі створив кобзар Тарас Силенко. Кобза звучала як музичне продовження лекції про Михайла Телігу, бандуриста Дмитра Байду-Суховія та діячів Кубанської Народної Республіки, які чималою колонією зібралися в Подєбрадах. Пісня "Тече Кубань" багатьом нагадала сьогодення.

Та не знали козаченьки, яке буде горе, Аж десь узявсь та й піднявсь більшовик війною
Третє літо на цім світі летється кров'ю рікою...

Тарас Силенко виконав пісню про Карпатську Україну, за яку збройно боролися "подєбрадці" в 1939 році. Вперше ми почули і пісню про Тараса Бульбу-Боровця "Ой то не хмара – московська навала" (слова С. Кандиби). У ній є такі слова:

Ой не журися, рідная мати,
Ще нам не кінць!
За рідну волю кличе до бою
Бульба-Боровець.

Про "подєбрадців" та борців за волю України інших епох треба знімати фільми, робити радіопередачі, писати художні твори. А ще їхні прізвища мають посісти гідне місце в "Енциклопедії сучасної України" та інших виданнях Інституту енциклопедичних досліджень НАН України".

Віктор Билина

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО ПОПУЛЯРИЗУЄ РОСІЙСЬКИХ ПОНЕВОЛЮВАЧІВ

На радіо "Голос Києва" щодня о 8.50 лунає передача "Київський календар" – про визначних киян, які народилися в цей день. О 8.50 я завжди вимикаю радіо. Щоб не чути Ірину Тимошенко – через її подиву гідну симпатію до російських поневолювачів.

12 вересня 2015 р. вона кілька хвилин розхвалювала російського царя Олександра II "Визволителя", перелічувала, скільки він "зробив добра" для країни і Києва. Чотири рази назвала його "визволителем". Звичайно, вона не згадала ні про Емський указ, прийнятий за його царювання, ні про саможертвну боротьбу народників проти самодержавства, зокрема про подвиг українського винахідника Миколи Кибальчича, страченого за замах проти Олександра II.

18 вересня Ірина Тимошенко зі зворушенням розповідала про російського прем'єра Столипіна, якого вбито в Київській опері. "Перестало битися серце", – розчулено видихнула журналістка. Ще б трохи – і заплакав би від горя...

У мене склалося враження, що під час підготовки своїх передач Ірина використовує російську версію Вікіпедії, бо в українській Вікіпедії про Столипіна написано однозначно негативно: "Столипін проводив жорстку політику на укріплення самодержавства, розпустив Думу, увів військово-польовий суди, обмежував політичні свободи. Будучи російським націоналістом, вів боротьбу з національними автономіями (...) Правління Столипіна відзначалося жорстокими репресіями, в цей час виникли поняття "столипінська реакція", "столипінська краватка" та "столипінський вагон"..."

Отже, о 8.50 я почав вимикати радіо, щоб не псувати собі

настрої. Але 16 січня 2016 р. порушив правило. На цей раз почув про київського генерал-губернатора Миколу Казнакова, який у 1860-х рр. три роки перебував на цій колоніальній посаді. Ірина точно, день у день, зазначила від якої по яку дату він перебував на цій посаді. А от чим визначний цей Казнаков, Тимошенко так і не сказала. Розповіла про якісь успішні фінансові операції під його керівництвом.

Казнаков народився в Пензенській губернії, помер у Петербурзі, національність – москвин, посада – царський сапрап. То якого біса Ірина Тимошенко розповідає про нього?! Хоче виховати нас у пошані до російських імперських діячів? Краще б розповіла про уродженців Києва, борців проти російського поневолення, наприклад, про старшину Армії УНР – сотників Миколу Базилевського, Леоніда Василів, Валерія Добровольського, Віталія Дробязка, Михайла Демущького, підполковників Бориса Барвінського, Юрія Дзюбенка, Адріана Маруценка-Богданівського, Миколу Рибачука, полковників Левка Бондарчука, Михайла Садовського та Ігоря Троцького, генерал-хорунжих Євгена Мишківського та Всеволода Петріва, або про діячів Центрального повстанського комітету Капітона Бендрика-Ганжу, Аркадія Ковтуновича, Феогноста Копицю та інших борців за волю України, які народилися в Києві.

Звертаюся до керівництва Національного радіо із запитанням: невже Ірина Тимошенко й далі вестиме передачі про російських поневолювачів на радіо "Голос Києва"?

Роман КОВАЛЬ,
редактор газети "Незборима нація", член Національної спілки журналістів України
м. Київ

ЩИРО ВІТАЄМО ПАНА ХОРУНЖОГО!

18 листопада 2015 р. командира Окремої штурмової роти "Карпатська Січ" Олега Куцина нагороджено нагрудним знаком Повітряних сил Збройних Сил України "За оборону Донецького аеропорту", а на День соборності 2016 р. Олега Куцина – відзна-

кою Міністерства оборони України "Знак пошани". Присвоєно йому й офіцерське звання – молодший лейтенант Збройних Сил України.

Це перший офіцер у "Карпатській Січі".

Щиро вітаємо пана хорунжого!

Цитата дня

Нам потрібні такі, які не нарікають, не плачуть, не базикають багато, не ганяють метушливо за мізерією приватною, чужої власності гидується, слів та обітниць-присяги дотримуються, чистоту крові стережуть, зрадників карають, ворогів ненавидять.

Яків ГАЛЬЧЕВСЬКИЙ

ПОВСТАННЯ В КИЄВІ 9 ЛЮТОГО 1923 Р.

16 січня 1923 р. закінчилося слідство у справі холодноярських отаманів, ув'язнених у Лук'янівській в'язниці. Всім інкриміновано "цельний ряд зверських убийств, расстрелов, грабежей і поджогов". Ворог назвав отаманів "наиболее видными рыцарями бандитизма". "4 года эти рыцари лесов, — зазначали чекісти, — не давали возможности спокойно проводить советское строительство на довольно значительной части территории Украины. Перечислить все случаи варварской разрушительной работы отаманов Загородного, Зализняка, Гупала и их ближайших помощников — Компанийца, Добровольского и Ткаченка не представляется возможным, ибо сами обвиняемые при всем своем желании не могут описать налеты, грабежи и убийства и другие "подвиги", совершенные ими в течение столь длительного периода..."

Ось такі були наші хлопці!

Не дивно, що Надзвичайна сесія Київського губернського ревтрибуналу 2 лютого постановила розстріляти героїв.

9 лютого 1923 р. о 8 год. 30 хв. в камері №1 Лук'янівської в'язниці м. Києва, де утримувалися засуджені до розстрілу холодноярці, під час роздачі вранішнього окропу арештанти заволоділи револьвером охоронця і, проникнувши з камери до коридору, а звідти до канцелярії тюрми, захопили рушницю й набой. "Стреляли рідко, щоб кожен набій даремно не пішов".

"Підпалили сінники з тапчанами у своїх камерах. Почали горіти підлога й вікна. В тюрподі дим — дихнути не можна. Бій продовжувався. Ті, що мали рушницю, стріляли; хто не мав — посідали в коридорі й розмовляли собі, наче не їх смерть дожидала. Майже чотири години серед Києва точився бій..."

Під час повстання у Лук'янівській в'язниці загинуло 38 осіб. Згадаємо їх: отамани Холодного Яру і Чорного лісу Ларіон Загородній, Мефодій Голик-Залізник, Юрій Дроботковський (він же Чорнота), Денис Гупало, Сергій Захаров, отаман Київщини Гайовий (він же Іван Грисюк із с. Дорогинки), його помічник Михайло Куценко, старшина Армії УНР, і "найвідданіший козак" Гайового Григорій Олійник, командир 2-го Синього полку 1-ї Синьої дивізії Кость Здобудь-Воля з Кубані, козаки-холодноярці Олексій Добровольський і Корній Черкас, Іван Ляшенко, підпільник мережі отамана Чорного Ворона (Платона Черненка) з Криворіжжя, а також хлопці з Галичини — сотники корпусу Січових стрільців Армії УНР Микола Опока і Михайло Турок.

Місце поховання повстанців і вояків Армії УНР досі не виявлено. Та ніхто його і не шукає. Досі немає в Києві й вулиці Холодноярської. Досі на стіні Лук'янівської тюрми немає меморіальної дошки на згадку про героїв Визвольної боротьби. Але головне: в Лук'янівці знову сидять і гинуть українські патріоти. Вічна пам'ять полеглим! Свободу живим!

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світлинах — отамани Ларіон Загородній, Денис Гупало і Гайовий (Іван Грисюк).

ДЕНЬ ПОЛІТВ'ЯЗНЯ

12 січня 2016 р. в Києві біля Лук'янівського СІЗО відбулась акція з нагоди Дня українського політв'язня, на яку зібралось кілька сот активістів. До присутніх звернулися політичні в'язні теперішнього та радянського часів.

Вів захід керівник свободівської фракції у Київграді Юрій Сиротюк. За його словами, політичні в'язні 1960-х і політв'язні нинішні є однаково в'язнями Москви: "Політичні репресії в Україні відбуваються на догоду Кремлю. Бо українські патріоти, свідомі українські громадяни є найбільшим ворогом Москви. Тому сидять у тюрмах патріоти, волонтери, учасники війни, учасники Революції гідності. Символічно, що 12 січня, в день, коли масові арешти відбулися 44 роки тому, біля Лук'янівки об'єднались два покоління політв'язнів. Ті, хто зберегли Україну в часи найжахливішої радянської окупації й застою в 1970-ті роки, і ті, хто продовжують нині захищати Україну у війні з Росією".

На акції виступили політв'язні радянського режиму Василь Овсієнко і Степан Хмара. Вони наголосили, що ганебно, коли в незалежній Україні влада продовжує переслідувати борців за Українську державу. Богдан Тицький, який зазнав переслідувань уже за нинішньої влади, зачитав список українських політв'язнів, серед яких — близько семи десятків осіб. Від імені "Правого сектора", чийх представників кинули за ґрати з політичних мотивів, виголосила промову Дана Виногорова.

Роман Коваль згадав тих, хто карався у Лук'янівській тюрмі в першій половині ХХ ст. — Миколу Галагана, киявських отаманів Орлика і Гайового, Юрія Горліса-Горського, підполковника Армії УНР Василя Проходу, холодноярських отаманів Ларіона Загороднього, Мефодія Голика-Залізняка, Юрія Дроботковського (Чорноту), Дениса Гупала, Сергія Захарова, полковника Костя Здобудь-Волю з Кубані, січових стрільців з Галичини Миколу Опоку і Михайла Турка та інших. "На жаль, у Лук'янівці, вже за часів Самостійної України, знову сидять і гинуть україн-

ські патріоти. Загибель Макара Колесникова 1 січня цього року в Лук'янівській в'язниці підтверджує, що в Києві й далі править антиукраїнська влада. Сподіваюсь, що свою бурхливу антиукраїнську кар'єру дехто з них закінчить на нарах у Лук'янівці, на тих нарах, на яких загинув Макар Колесников".

"Є події минулого, які ми не можемо сприймати як історію, — сказала поетеса Олена Герасим'юк. — Ми можемо сприймати як історію битву під Фермопілами, падіння Бастилії, заснування Русі, але є події, які прямо впливають на нас сьогодні. Це збройне повстання холодноярців у Лук'янівській в'язниці в 1923 р., Голодомор, самогубство Хвильового, розстріл нашої інтелігенції у Сандармосі, це біквиндські могили, це 4-й відділ НКВД, кат Матвеев, це арешт інтелігенції 12 січня 1972 р., це арешти української молоді після Майдану. Злочини окупаційного режиму неможливо сховати в архівах, неможливо забути. Вони вилазять у побиті людей на похороні патріарха, у впадівській ході, Революції гідності, репресіях режиму Януковича. Тому з Денисом Поліщуком ми вирішили розпочати проект "Розстрільний календар" з метою пробудити розірваний зв'язок між поколіннями, пробудити генетичне співпереживання, щоб на біль невідомого українця ми відреагували не страхом, а криком і спротивом. Тому ми тут, під Лук'янівською тюрмою, стоїмо на морозі".

А фольклорист Валерій Гладунець і гурт "Тарута" заспівали давні українські колядки. Виступив і гурт "Гінь Сонця".

Присутні ухвалили резолюцію з вимогами припинити політичні переслідування, звільнити політичних в'язнів, реформувати ДПтСУ, забезпечити належні санітарні та соціальні умови утримання у в'язницях, здійснити прозору й об'єктивне розслідування причин смерті політв'язня, борця з наркомафією Макара Колесникова.

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

БРОВАРИ ОЧИСТИЛИСЯ

25 грудня 2015 р. сесія Броварської міської ради перейменувала 70 вулиць і провулків. Ушановано видатних українських діячів УНР, ОУН, дисидентів і загиблих броварчан у сучасній російсько-українській війні.

Місто побулося колоніального тавра у вигляді вулиць і провулків імені Кутузова, Суворова, Дем'яна Бедного, Зої Космодем'янської, Сергія Лазо, Рози Люксембург, Миколи Островського, Максима Горького, Карла Маркса, Фрідріха Енгельса, Плеханова, Леніна, Ульянових, Белінського, Боженка, Будьонного, Щорса, Котовського, Чапаєва, Пархоменка, Фрунзе, Макаренка, Петровського, Чубаря, Семашка, Постішева, Попудренка, Димитрова, Калініна, Заслонова, Чкалова, Матросова, Папаніна, якогось Камо, Гастелло, Тельмана, Фурманова, Челюскіна, Кірова,

Ватутіна, Карбишева, Кирпоноса, Ковпака, Комунарів, героїв Сталінграда. Немає вже вулиць Піонерської, Радянської, Радгоспної, Московської, 1 травня, 8 березня та 8-го з'їзду рад.

Зате з'явилися вулиці, названі на честь киявських князів Володимира Великого, Ярослава Мудрого, княгині Ольги, гетьманів Якова Остряниці, Павла Полуботка, Пилипа Орлика, кошових Костя Гордієнка, Петра Калнишевського, історика Михайла Максимовича, мецената Платона Симиренка, Запорозької Січі, Січових стрільців, Центральної Ради, Армії УНР, Миколи Міхновського, Петра Болбочана, Симона Петлюри, учасника бою під Крутами Аверкія Гончаренка, генерала-хорунжого Армії УНР Олександра Удовиченка, Євгена Коновальця, Романа Сушка,

Романа Шухевича, Степана Бандери, героїв УПА, Марії Приймаченко, Катерини Білокур, Джеймса Мейса, Дмитра Барбона (першого дослідника антиросійського повстання в с. Зазим'ї), Євгена Сверстюка, Небесної Сотні та вулиці Князя, Гайдамацька, Кобзарська і Холодноярська.

У місті з'явилися й вулиці на честь Аркадія Голуба, Сергія Москаленка, Ігоря Завірюхіна, Олега Онисенка і Дмитра Янченка — хлопців із Броварів, які загинули за волю України на Донбасі.

З історичних назв повернули назви вулиць Петропавлівська, Благодатна, Миколаївка, Зазимський і Переяславський шляхи та інші.

Попри суперечки, рішення про перейменування вулиць депутати ухвалювали переважно одноголосно.

Дмитро КАРПІЙ

ПОЛТАВЕЦЬ-ОСТРЯНИЦЯ В НІМЕЧЧИНІ

На моє замовлення Олена Ляховин із Дрогобича здійснила переклад з німецької надзвичайно цікавого розділу із книги Герди Вальтер "До іншого берега. Від марксизму до ленінізму до християнства" під назвою "Іван Полтавець-Острияниця, український козак" (його в жовтні 2015 р. дала мені сфотографувати його дочка — Гелена Острияниця).

Серед іншого цікаво звертає увагу точна дата народження отамана — 16 жовтня 1892 р. (у Вікіпедії — 1890 р. нар.). Заплутав істориків сам Полтавець-Острияниця. Організуючи Перший з'їзд Вільного козацтва в Чигирині у жовтні 1917 р., він "додав собі 2 роки". Ось як про

це пише Герда Вальтер: "Щоб не виглядало, що він, маючи 25 років, занадто молодий, він подав своїм роком народження 1890 рік, замість 1892 року, у чому він мені зізнався, коли він попросив мене вирахувати його гороскоп. Потім він мусив залишитися при цьому, оскільки з цього часу всі його посвідчення особи були видані з датою народження 16 жовтня 1890 р."

Ось ще цікаві деталі: "Розповідав, що, будучи офіцером на вахті у Царському селі, намагався в саду перекопати царя тікати у Фінляндію. Проте, відповів цар, що не може й подумати про те, що його народ заподіє йому щось лихе. Нехай діється воля Божа, але якщо він має загинути, то він не хоче від цього втікати".

З власної волі, розповідав Острияниця, він поїхав на мирні переговори у Берестя (Брест-Литовськ), хоч і не був уповноваженим делегатом. Спілкуючись із визначними німецькими особистостями, знову і знову наголошував на важливості відродження незалежності України, що було в інтересах Німеччини".

Роман Коваль

На світлинці — Іван Полтавець-Острияниця. 1916 р.

ЗНЕВАЖЕНО УКРАЇНСЬКОГО ГЕРОЯ

Починалося все оптимістично: в Катеринополі на Черкащині попросилися з комуністичними назвами вулиць. У селищі вже немає вулиць Леніна, Ворошилова, Щорса, Чапаєва і Будьонного. Зате з'явилася вулиця, названа на честь катеринопільця Руслана Бобурова (позивний "Німець") — бійця батальйону "Айдар", який загинув у м. Шастя 31 січня 2015 року. А вулиця, яка носила ім'я більшовика Петровського, віднині називається вулицею Вільного козацтва. Ось уривок з постанови Катеринопільської селищної ради: "Відповідно до статей 25, 26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", подання президента Історичного клубу "Холодний Яр", письменника і ака-

демкія Р. М. Коваль від 03.03.2015, листа районної держадміністрації від 24.02.2015 №126/01-30, Законів України від 09.04.2015 року №314-VIII, № 316-VIII, №317-VIII, враховуючи зауваження і пропозиції, що надійшли під час громадського обговорення, селищна рада вирішила: перейменувати з 01.12.2015 р. вулиці у смт Катеринопіль: Леніна — на вул. Соборну; Петровського — на вул. Вільного козацтва; Щорса — на вул. Івана Франка; Ворошилова — на вул. Героїв Чорнобілля; Жовтневу — на вул. Козацьку; Радянську — на вул. Незалежності; Будьонного — на вул. Свободи; Чапаєва — на вул. Вишневу; Кірова — Героїв Небесної Сотні; Комсомольську — на вул. Пилипа Орлика; Колгоспну — на вулицю

Фермерську; Залізничну — на вулицю Руслана Бобурова..."

Але за два тижні з Катеринополя надійшла тривожна новина: під тиском 14 мешканців вулиці Залізничної, сесія Катеринопільської селищної ради повернула попередню назву вулиці. Зневаживши людину, яка віддала життя за Україну.

Мотивували рішення тим, що в назві вулиці Залізничній нема нічого комуністичного, відтак немає потреби її перейменувати.

Знайшлися й люди, які не хотіли жити на вулиці Пилипа Орлика, відтак їй дали назву — Весняна. Не з'явилися в Катеринополі й вулиці Семена Гризла та Холодноярська, хоч Історичний клуб "Холодний Яр" зробив подання на ці перейменування...

Руслан Юрійович Бобуров — "Німець", вояк "Айдара", загинув за Україну. Він був серцем будь-якого бою. "Німець" ще за життя став легендою. Але цього не оцінили земляки. Щоб зберегти обличчя, місцева влада назвала на честь Руслана Бобурова парк. Його створили на околиці містечка. Це клаптик землі, на якому росте близько двадцять молодих деревець без жодної огорожі. Таке рішення — насмішка над пам'яттю про захисників Батьківщини.

Ганьба катеринопільським малоросам!

Слава Русланові Бобурову!

Сніжана РЕПЕТЧЕНКО, катеринопільська козачка

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплатний індекс 33545

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна — 25.12 грн. на рік.

Щиро дякую за пожертви на "Незбориму націю" Іванові ОМЕЛЯНЮКУ, о. Василеві ПИШНОМУ, Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ та Світлані МИРОНЧАК

Просимо жертвувати на пам'ятник полковникові Петрові Болбочану, визволителю Крима

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям — передплатіть їм "Незбориму націю"

ВІДХОДЯТЬ УКРАЇНСЬКІ ВЕТЕРАНИ

8 січня 2016 р., на 88 році життя відійшов у вічність легендарний вояк УПА, багаторічний політв'язень Дмитро Верхоляк-«Дуб». Свого часу Пласт і небайдужі люди доглядали за ним, збирали кошти на утримання доглядальниці, допомагали по господарству, відвідували пластовими делегаціями. Проте із початком Майдану призабули свій обов'язок... Поховали вояка 10 січня в с. Марковій Богородчанського району Івано-Франківської області. Вічна слава!

Тарас ЗЕНЬ

10 січня 2016 р. у Торонто на 93-му році життя помер вояк дивізії «Галичина», редактор журналу «Вісті комбатанта» Роман Колісник.

Роман ВЕЧІРКО

13 січня 2016 р. у Львові на 92-му році життя померла Віра Крокіс-«Реня», зв'язкова УПА, лицар Срібного хреста заслуги.

Віра Філяк народилася 1924 року в с. Дички, тепер Рогатинського району Івано-Франківської області. Наприкінці 1941 р. вступила до Юнацтва ОУН. 1943 року

через загрозу арешту гестапівцями, які обшукали її робоче місце в Ревізійному союзі українських кооперативів, де вона нелегально друкувала повстанські листівки, перейшла у підпілля. Влітку пройшла таємний вишкіл організаторів сітки Українського Червоного Хреста у с. Підмихайлівці Рогатинського району, після чого створювала кущі УЧХ в околицях м. Галича та м. Бурштина, пізніше була надрайоною УЧХ Рогатинщини.

20 травня 1947 р. у Львові Віру арештували. Перебувала під слідством у тюрмі на Лонцького. Щоб не видати таємної інформації, випила отруту. Після невдалої спроби отруєння вистрибнула з вікна. Отримала значні травми, проте її врятували і продовжили допити. Півтора місяці перебувала в тюремній лікарні, після чого її перевели до тюрми у м. Станіславів. 20 листопада 1947 р. «Реню» засудили за статтями 54-1 «А», 54-11 («зрада Батьківщини», «участь у контрреволюційній організації») Кримінального кодексу УРСР до 10 років позбавлення волі.

У тюрмі Віра отримала звістку про нагородження її Срібним хрестом заслуги. Покарання відбувала у таборі Челябінської та Магаданської областей. 13 січня 1956 р. була звільнена. Жила на спецпоселенні в Магадані. У травні 1957 р. повернулася до рідного села. Згодом мешкала в Рогатині, працювала кравчиною. 1960 року вийшла заміж за Юрія Крокіса та переїхала до Львова. Шила одяг. У 1988 – 1997 рр. була секретаркою Спілки політв'язнів України, в 1996 – 2006 рр. – скарбником Ліги українських жінок. Брала активну участь у діяльності «Просвіти», «Рідної школи» та Союзу українок. У 2012 р. нарешті отримала Срібний хрест заслуги УПА, яку від імені громади Львова їй передав міський голова Андрій Садовий.

Поховали героїню 16 січня на Янівському кладовищі у Львові.

Сайт м. Львова

ОСТАННІЙ ТАНОК

Під час волонтерської поїздки 15 грудня 2015 р. я знімав на відео життя 17-го Окремого мотопіхотного батальйону, що несе службу біля м. Дзержинська, а Леонід Логвиненко фотографував. Як приїхали додому, то все вивисили в Неті, зокрема і світлин лейтенанта Юрія Литвиненка, який танцював з ведучою концерту Анжею Денисенко. Хто ж знав, що для Юрія це останній танок!

Уже за кілька годин він загинув. Це фото знайшла в Неті мама Наталя Левченко. «Сьогодні вночі загинув мій син – Юрій Литви-

ненко, юрист 17-го батальйону, – написала вона. – Залишилася семирічна донечка. Хай буде проклята війна і всі, хто її затіяв! Винуватці у смерті наших дітей нехай шодня хоронять своїх дітей! Знаю, що проклинати – гріх, але мені вже життя нецікаве, я хочу померти, а хто розуміє мій біль утрати, молись за мого синочка, хай буде спокій його душі на небі. Царство Небесне!

Вічна пам'ять!

Леонід ЦИБРЯ м. Ізюм Харківської обл.

ДОПОМОЖЕМО ПОРАНЕНИМ

Дорогі друзі, пропоную Вам привітати переказом таких людей:

Шостақ Наталя, дружина пораненого кіборга з Чернігівщини, який героїчно воював, повернувся з війни без руки. Картка ПриватБанку 5168 7554 0580 0786.

Фрик Михайло Петрович, танкіст, поранений, сильно облучений. Картка УкрСибБанку 2625 300 9274 904. Код 2805612334.

Татаренко Сергій, паралізований війн. Дружина померла, залишила півторічного сина. Картка ПриватБанку 4731 2171 0494 7732.

Грецький С. В. заступник комбата, кіборг, підполковник, важко поранений у голову, інвалід. Картка ПриватБанку 5168 7420 2229 2522.

Силевич Володя, харків'янин, жорстоко побитий у пішохідному підземному переході в Харкові, потім брав участь у війні на Донбасі, поранений у голову, переніс пластику черепа. Картка ПриватБанку 516 8755 302 38 22 84.

Гаврильчак Роман Іванович, паралізований війн. Картка ПриватБанку 4149 4978 0289 2804.

Гнатенко «Бізон» Віталій, кіборг, важко поранений. Картка ПриватБанку 4731 2171 0620 0742.

Свириденко Вадим, борець 128-ї бригади, втратив руки і ноги. Телефон його подруги 050 416 05 20.

Росул Рустам Михайлович, з Мукачеве, через поранення повністю паралізована нижня частина тулуба. Картка ПриватБанку 4149 4978 1615 5255.

Кондрашова Світлана Вікторівна, мати двох загиблих у Іловайську воїнів. Картка ПриватБанку 4405 8823 1188 6547.

Тристан Родіон, поранений у голову, без ока, інвалід. Студент Київського національного університету ім. Тараса Шевченка, мама Тетяна. Картка ПриватБанку 5168 7556 0511 1893.

Віхляев Михайло, важкохворий, бабуся Палія Валентина Макарівна. Картка ПриватБанку 5168 7420 6639 1008.

Воїн з Вінниччини, обгорів на фронті. Його мама Наталя Анатоліївна (прізвище, здається, Пецик). Телефон мами 068-056-03-07.

Щира подяка тим, хто допоможе нашим важкопораненим воїнам-захисникам!

Роман НИКИФОРУК, лікар, волонтер, 098-279-40-60

«Козак гумору не тратить» – так ми назвали фотографію до цього розділу.

НАЩАДОК ПЕТРА БОЛБОЧАНА

Під час проведення легендарного рейду 95-ї бригади Володимир Лагута попереду, на броні, вів у бій своїх хлопців. У боях за Савур-Могили дістав важкі поранення від російського «Граду». Був прощитий осколками з голови до ніг, втратив

половину крові, довго евакуюювався. Думками прощався із життям, жалкував, що не побачить дитину, адже його жінка була вагітна другою дитиною. Але... силою духу і волі вижив. Став на ноги, відновився й... залишився на службі та повернувся в АТО.

У безрезервному числі «Незборимої нації» я напишу про нього ширше.

Євген ГОРОДНИЧУК м. Лозова Харківської обл.

ЗАГИНУЛИ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ

Володимир Трух
(20.01.1992, с. Жабинці Гусятинський р-н, Тернопільщина – 17.01.2015, Донецьк)

Минув рік як у ході боїв з російськими окупантами за Донецький аеропорт загинув Володимир Трух, борець 80-ї ОАМ бригади. Володимир народився в с. Грав на гітарі, співав, брав участь у сільському вертепі. Захоплювався футболом, був майстерним воротарем.

Призваний до війська 30 серпня 2014 року. 9 листопада поїхав на схід.

Машину, якою він їхав у Донецький аеропорт, підірвали. Володимиру відірвало руку, напарник заніс його в новий термінал ще живого, але він помер від втрати крові. Залишив у скорботі батьків Володимира та Ольгу, брата Романа, сестру та наречену Світлану.

За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, посмертно нагороджений орденом «За мужність III ст.»
Вічна слава!

Усе його життя – це цілковита присвята вільній Україні. Меценат, депутат Тернівського райради, історик, активний учасник Революції гідності... Він завжди був на передовій.

«Хто як не ми, коли, якщо не тепер», – ці слова були девізом Геннадія Доценка. На фронті він боровся з російськими окупантами, а в Кривому Розі – з ворогом внутрішнім – корупцією, наркоторгівлею, засиллям московського патріархату...

Заступник командира 5-го батальйону ДУК «Правий сектор» загинув від кулі снайпера, прикривши собою бойового побратима.

Наказом МО України №138 від 28.06.2015 Геннадій Доценка нагороджений медаллю «За оборону Донецького аеропорту». Патріарх Київської і всієї Русі-України Філарет 11 червня 2015 р. нагородив його медаллю «За жертвність і любов до України».

Геннадій Доценка – один з героїв виставки «Аеропорт. Пекельна смуга», що відкрилася 20 січня у Національному музеї історії України у Другій світовій війні.
Вічна слава!

Віталій Євгенович Нікулін
(11.02.1985, м. Кривий Ріг Дніпропетровської обл. – 10.02.2015)

Віталій старанно навчався, дбав про сім'ю, охоче виконував будь-яку роботу. Здобув професію диспетчера польотів. Працював помічником машиніста екскаватора 1-ї дільниці Первомайського кар'єру.

Рідні умовляли не йти на війну. – Я не піду, заховаюсь, інші поступлять так само, а хто буде захищати? – казав він. – Це здається, що ворог далеко, а насправді, 2 години – і танки тут... Старший стрілець 17-ї танкової бригади виконав свій обов'язок до кінця...

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ст. (посмертно).

На мирній землі підростали буть два соколи, два сина Героя: Дмитрик 4,8 роцків і його братик Дамір 1,5 рока.
Вічна слава!

Олександр Ільницький-«Барні»
(28.02.1978, м. Турка Львівської обл. – 9.01.2016, сел. Зайцеве Донецької обл.)

Капітан полку «Миротворець» Олександр Ільницький, загинув, рятуючи життя цивільних.

Олександр намагався зупинити їхню машину, що прямувала в епіцентр обстрілу ворожої ДРГ. У цей момент у нього влучила куля снайпера.

Олегів Галацу (таке його справжнє прізвище) було 37 років. У смутку залишив дружину та 7-річну доньку. У серпні 2014 року в Іловайську він ходив на сепарів у повний зріст і поливав їх кулеметним свинцевим дощем, не ховаючись...

Волонтер Віталій Дейнега розповів: «Бої «Барні» та «Одеси» за трамвайне депо в Іловайську і подальший їхній вихід заслуговують окремої розповіді. Тоді «Барні» вже майже поховали, але він повернувся. Я дізнався про їхню компанію як про найвідважнішу нашу «Контр-ДРГ» на Горлівському напрямку. Безстрашністю і зухвалістю вони тримали в жаху горлівських сепаратистів. Могли підійти впритул до їхнього опорника і почати обстріл. Якщо хтось із сепаратистів відповідав, його тут же «відпрацював» снайпер. Поки сепаратисти були «зайняті», сепари розгортали сепарські ж мінні у бік тих, хто їх поставив. Так хлопці працювали багато місяців, тримаючи сепарів у стані тваринного жаху».

11 січня з героєм попрощалися на Майдані Незалежності у Києві, а поховали в рідному місті Турка.
Вічна слава!

Коли загинув «Дош», пішов дощ... Небо плакало до останнього дня прощання з героєм.

Сотні криворізьців проводжали воїна, стоячи на колінах, бо він жив для них.

КНИЖКА, ТВОРЕНА КРОВ'Ю СЕРЦЯ

У козацькому містечку Ічня, що на Чернігівщині, побачила світ книжка "Ічнянці в АТО (сто бійців)", написана волонтеркою, депутатом Ічнянської міської ради від ВО "Свобода" Олесею Реутою. Ідея видання була нав'язана творчістю Романа Ковалю, Володимира В'ятровича, Віктора Моренця і Володимира Гонського, які відкривають імена героїв України, пам'ять про яких намагалася стерти більшовицька Росія.

Щоб увіковічити подвиг земляків, Олесь Реута розповіла про бойовий шлях 102-х бійців та історію про танкістів Володимира Моїсеєнка із с. Іржавця і Станіслава Кривоноса із с. Івангорода, які віддали свої молоді життя за Україну.

Велику увагу автор приділила причинам російсько-української війни XXI століття. Згадала вона і про помилки та халатність вищого військового командування, що призводило до втрат, яких можна було б уникнути. Читач довідається правду із уст учасників війни про захист Луганського аеропорту, Дебальцевого, Донецького аеропорту, Мар'їнки, Широкиного, Вуглегірська, Станиці Луганської та інших населених пунктів.

Ічнянці воювали і воюють у добровільних батальйонах ОУН, "Азов", "Легіон Свободи", і в Збройних Силах України (найбільше у 1-й танковій бригаді, 41-му БТрО, 13-му БТО, 30-й, 72-й, 24-й окремих механізованих бригадах, 169-й роті-тактичній групі, 131-му розвідувальному батальйоні, 90-му Окремому аеромобільному батальйоні).

18 ічнянців зазнали поранень – Володимир Сапсай, Володимир Булига, Роман Тарасенко, Олександр Кузьменко, Володимир Сімаков, Валентин Миколенко, Андрій Кириченко, Володимир Кириченко, Микола Ганжа, Дмитро Семенченко, Сергій Губич, Євгеній Толочко, Олександр Жила, Владислав Слюсар, Руслан Биковський, Валерій Смілій, Микола Буймістер і Микола Куценко.

Було би добре, щоб у кожному районному центрі був свій літописець, який би фіксував події новітньої Національно-визвольної війни українців проти російських окупантів.

Видання про героїв-ічнянців виростає далеко за рамки місцевого значення – воно засвідчує причетність кожного бійця до творення монолітної єдності української нації.

ЛІКАР АННА КОНОШ

Рада ГО Всеукраїнське патріотичне об'єднання "Волонтерський Рух України" нагородила Волонтерським хрестом Анну Конош – лікаря, відчайдушного волонтера з щирим серцем бійця-патріота. Людина, яка любить Україну і робить усе, щоб країна стала незалежною. Анна допомагає бійцям, пораненим, переселенцям, дітям.

Волонтерський хрест №0058UAVR. Наказ № 115-ОС від 24 грудня 2015 року.

Обґрунтування: "За відвагу, мужність, хоробрість і самовідданість, громадську активність, патріотизм, проявлені в боротьбі за мир, єдність і незалежність України".

Історичний клуб "Холодний Яр" та редакція газети "Незборима нація" щиро вітають козачку Анну!

"ЗАКОН ПРО ВШАНУВАННЯ БОРЦІВ НЕ ВТІЛЮЄТЬСЯ"

Шкода, що ні в Знам'янці, ні на ст. Хирівка, між якими, в Чорному лісі, базувались отамани та їхні козаки, не споруджено навіть пам'ятного знаку. А цей район московською владою був оголошений поза законом, кожного, хто тут з'являвся, червоні мали право вбити. Вбили і підлітка Степана Гупала, мого дядька.

Незважаючи на те, що Верховна Рада України прийняла

закон про реабілітацію і вшанування всіх борців за волю України на державному рівні, цей закон поки не втілюється в життя...

А поки не втомлююся дякувати Вам, пане Романо, за повернення моїх дядьків з небуття.

Тамара ГУПАЛО-ДЕМИДЮК, племінниця чорноліського отамана Дениса Гупала

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

"Подєбрядський полк" Армії УНР Р. Ковалю і В. Моренця – 85 грн.
"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 45 грн.
"Сто історій Визвольної війни" – 50 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 47 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 50 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.
"Історія України-Русі" М. Аркаса – 60 грн.

HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
"Подєбрядський полк" Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 110 грн.
"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 70 грн.
"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.
"Таємниця отамана Зеленого" Романа Ковалю (для дітей) – 65 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 68 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 74 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 71 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 88 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 84 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 275 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 150 грн.
Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 70 грн.
Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

БРЕХУНИ І САДИСТИ. МОСКОВІЯ В ЦИТАТАХ

Я давно не маю жодних ілюзій ні щодо Росії, ні щодо росіян. Може, тому, що читала правильні книжки...

Англійський посол у Московії Джильс Флетчер ще в 1588 році зауважив: "Москвини охоче брешуть, бо здібність до цього у кожного з них у крові, про сумління ж вони не мають жодного уявлення".

А посол короля Леопольда I Мейерберт 1654 року висловився так: "Брехати москвини вміють із неймовірною безсоромністю та нахабством: анітрохи не почервоніють, коли зловите їх на брехні. Московські міністри вживають усіх можливих і неможливих способів, щоб обдурити, представити брехню за ніби дійсний факт, бажачи тим самим приховати свої наміри на переговорах із чужинцями".

Подібної думки був і француз Астольф де Кюстін. У 1839 р. він написав про Росію книжку. Ось цитата з неї: "Все життя у всіх його проявах у цій країні є суцільною змовою проти правди. Москвини вважають зрадником кожного, хто не є брехуном, уважають державною зрадою заперечення брехні. Історія країни є власністю царя, і він змінює її, як хоче; він щодня роздає своєму народові історичні "правди", оброблені відповідно до вимог того дня".

Путінська брехня, як бачимо, є звичайною російською брехнею...

Секретаря австрійського посольства в Москві Йоганна Корба вразила російська жорстокість. "Московські солдати мають звичку жорстоко і з власної волі бити ув'язнених, знущатися з них і всілякими способами катувати... – писав він 1688 року. – Навіть у турків нема такого гидкого і добровільного самоприниження перед вищими і такої жорстокості перед безборонними".

Як не згадати тут люте поводження росіян з нашими вояками на Донбасі: вони кастрували полонених, відрізали їм руки, на яких було витатуєвано Володимирові тризуби – символ Русі. Це яскраве свідчення, що москалі, попри їхні брехні про "колицьку трьох народів", не мають духовного зв'язку з Руссю!

Москва свою перспективу бачила й бачить у розколі Європи. "Московщина, використовуючи європейські ідеї свободи, поширює замішання в Європі, – свідчив французький історик Жуль Мішле. – Вона напала на Польщу, ніби обороняючи селян від гноблення їх польською шляхтою. Напала на Туреччину, ніби обороняючи політичну і релігійну свободу балканських слов'ян. Своєю пропагандою Московщина руйнує духовні й мо-

ральні основи в кожного народу, що став її жертвою".

І в 2014 році Росія напала на Україну, "захищаючи" російськомовних від неіснуючого "бандерівського свавілля".

"Духовні" цінності росіян маркіз де Кюстін визначив так: "Москвини плазують біля ніг тирана і зі сльозами благають його, щоб він зберіг те, що зненавидів би кожний народ. Зі сльозами і любов'ю запрягаються коритися його тиранії. Запрягаються всі – вельможі й жебраки, великі й малі, всі стани – вся нація. Благають, бо передчувають, що безладдя, яке постане в них без тирана, зруйнує їхню імперію рабів. Направду, цей нарід любить рабство більше, ніж інші народи люблять свободу".

А підсумує нехай українець із Кубані, учасник Визвольної боротьби в лавах Армії УНР Павло Штепа. "Яким же бездонним ідіотизмом є на тлі цього бараняча віра українських демократів, – писав він, – мовляв, московський народ є невинний, мовляв, він також страждав під тиранією царів і більшовиків!"

І на мою думку, – винний!

Ірина МАГРИЦЬКА, кандидат філологічних наук Луганщина – Прикарпаття

ВІКТОР ОСИНСЬКИЙ

ОСИНСЬКИЙ Віктор (23.02.1890 – 1941). Військовий та громадський діяч; голова Союзу українських сту-

дентських громад у Польщі (1921); звання – сотник Армії УНР.

Закінчив Ташкентське юнкерське училище.

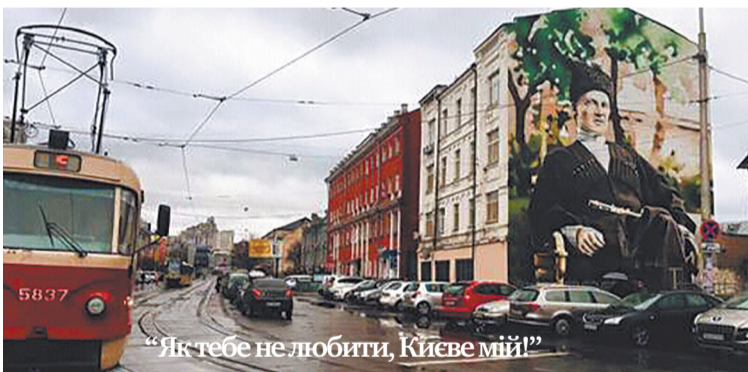
Учасник Першого зимового походу Армії УНР. Студював на факультеті геодезії Варшавської політехніки. У 1923 р. був ініціатором створення Стипендіального фонду українського студента-емігранта (першу стипендію надано Костеві Бабенку).

Член Українського клубу (з 1927, Варшава) та корпорації "Запороже", метою якої була всестороння підготовка членів (спортивні вправи, стрільба, туристичні прогульки, доповіді з української військової історії).

Помер і похований у Гочеві (Hoczewie) повіт Лісько на Підкарпатті.

Дочка Марія Полянська жила в США.

Олександр КОЛЯНЧУК Перемишль

"Як тебе не любити, Києве мій!"

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 60 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост, 50 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 45 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 250 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 125 грн.

"Таємниця отамана Зеленого" Р. Ковалю (для дітей) – 45 грн.

"РОСІЯНИ НЕНАВИДЯТЬ УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ"

"В Україні існує переконання, що росіяни не люблять українців тому, що вони перебувають під впливом путінської пропаганди, – сказав політолог Олексій Арестович. – Українці вважають, що якби росіяни дізналися, які вони насправді, росіяни змінили б свою думку. Однак росіяни ненавидять українців не через пропаганду Путіна. У них глибоке відторгнення української культури, українського способу жити. Росіяни ненавидять їхню ідентичність, манеру спілкуватися, будувати стосунки. Саме тому вони відрубували руки бійцям з українськими татуваннями, топтали і рвали українські прапори, "мочили укропів", а мільйони радісно це схвалювали і підтримували. Росіяни ненавидять українську культуру".

Руслан АНДРІЙКО

Редактор Роман Коваль

Коректор Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський

Технічний директор Максим Селозкін

Адреса для листування та поштової переказів 03049, Київ,

вул. Курська, 20, пом. 14.

Тел./факс: 242-47-38

koyal_r@ukr.net

koyalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р.

у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КБ №325.

Наклад 2500 примірників.

Видруковано 27.01.2016 р.

Засновник Роман Миколайович Коваль

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплатний індекс – 33545.

Ціна – 25.12 грн. на рік.

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"